

2. Журналіст працює на читача, тому інформація повинна бути цікавою, а головне – корисною читачеві.
3. Часто журналістику називають четвертою гілкою влади, тому кореспондент повинен контролювати інші гілки влади, повідомляючи про їх діяльність суспільству.
4. «Не створи грошового ідола». Кожен журналіст знає, що таке «стаття на замовлення», за неї гарно платять, але це аморально й принизливо для істинного журналіста.
5. Толерантність.
6. Порядність. Журналіст зобов'язаний берегти мораль суспільства, не використовувати нецензурну лексику, не відтворювати жорстокість та насильство, не розповсюджувати порнографічну продукцію та ін.
7. Збереження професійної таємниці.
8. «Не звинуват безпідставно». Заповідь є однією з найважливіших, недотримання її може призвести до серйозних наслідків.
9. Справедливість. У журналістів є негласний принцип – допомагати звичайним людям, стояти на боці обездолених. Це важливо, але справедливість перш за все.
10. Журналіст не повинен думати, чи постраждає хтось від новини, чи навпаки отримає привілеї. Його задача – дати людям найбільш достовірну й потрібну інформацію.

КРАЩЕ МАТИ ГАЗЕТИ БЕЗ ВЛАДИ, НІЖ ВЛАДУ БЕЗ ГАЗЕТ

Юрченко Т. О., учитель-методист, Саухіна О. В., учениця
Конотопська міська гімназія

Сьогодні дане питання є дуже актуальним, оскільки більшість ЗМІ залежать саме від уряду держави, і тому про повну свободу преси в Україні не можна говорити.

Мета нашої доповіді – інформувати про взаємодію політики на сучасному етапі, про основні принципи демократичної журналістики. Томас Джефферсон виголосив фразу: "Коли народ боїться уряду – це таранення. Коли уряд боїться народу – це свобода".

Ми погоджуємося з думкою Джефферсона, що газета не повинна містити вплив політики на суспільну свідомість, на

формування соціальних інститутів. ЗМІ виконують функцію посередника між суспільством, індивідами, з якого воно складається, та тими соціальними інституціями, які покликані забезпечувати життєдіяльність цього суспільства, - державними структурами.

Відтак практично всі ЗМІ значну частину своїх газетних чи ефірних площ віддають під інформацію про політичні події. При цьому важливо розрізняти видання / студії, що належать певним партіям, та видання / студії, незалежні від тієї чи іншої конкретної політичної сили. Партійні ЗМІ покликані популяризувати свою партію, фактично пропагувати ідеї, тому вони щодо своєї політичної сили не завжди виступають із позиції об'єктивності та плюралізму. Фактично партійні видання, що ми їх маємо в Україні, частково займаються журналістикою, а частково – піаром своєї партії.

Незалежні від політсил видання / студії, висвітлюючи політичне життя в країні, виходять із позицій об'єктивності та плюралізму. Коли в суспільства є здатність висловлювати свою думку, і ця думка значима, влада діє на засадах чесності й виражає інтереси соціуму. Таким чином журналістика контролює рішення влади. В Україні ще не настільки розвинуте суспільство, воно ще не зріле свідомо, аби вплинути на рішення влади. А влада ще не настільки демократична, аби сприймати журналістику саме як соціальний інститут.

На четвертій Європейській конференції міністрів Ради Європи "ЗМІ в демократичному суспільстві", що відбулася в Празі у грудні 1944 року, було зазначено, що свобода вираження поглядів, у тому числі свобода ЗМІ, є однією з найсуттєвіших засад справжнього демократичного суспільства.

Вважаємо, що на сьогоднішній день "влада без газет" – це зовсім безглуздо, оскільки в нашій країні існує традиція, що влада сприймає журналістику як сферу обслуговування власних інтересів. Відтак ЗМІ стають буфером: на них чиниться тиск. Але й газети не повинні бути без влади, оскільки свобода від влади, здатність висловлювати свою думку – це шлях до демократизму, гуманізму, плюралізму та загальнолюдських цінностей, а про діяльність держорганів, приватного сектору та уряду завжди інформувати суспільство без втручання з боку держави.